

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

a

II. ÚS 314/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., T., zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. júla 2006 doručené podanie J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2006.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 19. 04. 2002 v trestnej veci vedenej na KÚV PZ v Trnave pod ČVS: KÚV-7/OVK-2001 bol uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave pod č. 2 Kv 12/01-450 podľa § 47 ods. 1 Tr. poriadku zaistený môj majetok v súvislosti s mojím trestným stíhaním pre prípadné zabezpečenie náhrady škody právnej nástupkyne poškodeného Ing. J. K., L. K. a to nehnuteľnosti vedené na a) LV č. 5371, katastrálne územie T., parc. č. 10236, súp. č. (...), hotel K., v jednej polovici BSM, b) LV č. 1178, katastrálne územie S., parc. č. 2026/3, súp. č. (...), reštaurácia, v jednej polovici BSM. (...)

Následne dňa 30. 05. 2002 bola v danej trestnej veci podaná obžaloba. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. 4. 2003 sp. zn.: 1 T 13/02 som bol uznaný vinným z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b) k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zákona (účinného do 31. 7. 2001), z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zákona (účinného do 31. 7. 2001) a z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b) k § 257 ods. 1 Tr. zákona (účinného do 30. 11. 2000). Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04. 12. 2003 sp. zn.: 3 To 60/03 bol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V nadväznosti na predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR ma Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 19. 12. 2005 sp. zn.: 1 T 13/02 v plnom rozsahu oslobodil spod obžaloby. (...)

Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006 (iný senát) bol však rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. 12. 2005 opäť zrušený. Predmetné uznesenie mi bolo doručené dňa 07. 06. 2006. (...)

Krajský súd v Trnave na hlavnom pojednávaní dňa 19. 12. 2005 rozsudkom, (...) ma oslobodil spod obžaloby v plnom rozsahu. Vychádzal pri tom zo skutkového stavu, získaného aj z doplnených dôkazov, ktorých vykonanie mal jednak opakovať a jednak vykonať nové a to všetko v intenciách Uznesenia Najvyššieho súdu zo dňa 04. 12. 2003, sp. zn.: 3 To 60/03. “

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne popisuje, v čom spočívali „*Intencie Najvyššieho súdu SR na doplnenie a opakovanie dôkazov vo vzťahu...*“ k jeho osobe.

Podľa sťažovateľa „*Súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a doplnenia, vykonanie ktorých odvolací súd nariadil. V tomto smere aj Krajský súd v Trnave konal a dňa 19. 12. 2005 na hlavnom pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým ma spod obžaloby oslobodil. Naproti tomu, že súd vykonal všetky úkony a doplnenia, ktoré mu nariadil Najvyšší súd vo svojom uznesení zo dňa 04. 12. 2003 sp. zn.: 3 To 60/03, Najvyšší súd (iný senát) uznesením zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006 opätovne zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. 12. 2005, pričom vo svojom uznesení vyslovil úplne iný právny názor ako Najvyšší súd vo svojom prvom uznesení. Mám potom za to, že Najvyšší súd vo svojom uznesení zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006 sa dôsledne neriadil svojim predchádzajúcim uznesením zo dňa 04. 12. 2003 sp. zn.: 3 To 60/03, resp. právnym názorom Najvyššieho súdu už raz vysloveným v predmetnej trestnej veci. Jednak poukázal na skutočnosť, že v danej veci už raz Najvyšší súd rozhodol a vrátil súdu prvého stupňa vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Avšak prikázal súdu prvého stupňa vyhodnotiť dôkazy v inom smere ako ich vyhodnotil Najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom uznesení ako i vykonať úplne nové dôkazy, hoci súd prvého stupňa sa dôsledne riadil všetkým intenciami Najvyššieho súdu ako i jeho právnym názorom, ktorý je pre neho záväzný (viď uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 2. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006). Takéto nerešpektovanie právneho názoru Najvyššieho súdu, už raz vysloveného v danej trestnej veci, považujem jednoznačne za porušenie základnej zásady trestného práva a to viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu. V jednom a tom istom konaní nemôžu predsa existovať dva rôzne právne názory Najvyššieho súdu. (...) V opačnom prípade ide o stav právnej neistoty, a porušenie základných princípov právneho štátu a tým i porušenie Ústavy Slovenskej republiky ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie.*

Dňa 19. 04. 2002 v trestnej veci vedenej na KÚV PZ v Trnave pod ČVS: KÚV-7/OVK-2001 bol uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave pod č. 2 Kv 12/01-450 podľa § 47 ods. 1 Tr. poriadku zaistený môj majetok v súvislosti s mojím trestným stíhaním pre prípadné zabezpečenie náhrady škody právnej nástupkyne poškodeného (...). Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 12. 2005 prostredníctvom môjho obhajcu som zahlásil do Zápisnice o hlavnom pojednávaní v Záverečnej reči (písomné vyhotovenie doložené do spisu) žiadosť o zrušenie zaistenia môjho majetku, o ktorej k dnešnému dňu nebolo rozhodnuté. Okrem vyššie uvedeného mám za to, že v tomto trestnom konaní trvá zaistenie môjho majetku už neprimerane dlho, naviac keď už odpadli dôvody, pre ktoré k nemu došlo, čo vyplýva i zo samotných uznesení Najvyššieho súdu. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná. Dobu trvania zaistenia môjho majetku v dĺžke 51 mesiacov považujem za neprimerane dlhú a nerozhodnutie o mojej žiadosti za porušenie práva na spravodlivé konanie“.

Ďalej zo sťažnosti vyplýva, že „... Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006 a v predmetnom trestnom konaní jednak nerozhodnutím o mojej žiadosti o zrušenie zaistenia majetku zahlásenej prostredníctvom obhajcu na hlavnom pojednávaní dňa 19. 12. 2005 a jednak dĺžkou samotného zaistenia môjho majetku, boli porušené moje základné ľudské práva a slobody priznané mi čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (zákon číslo 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov) v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky... Taktiež bolo porušené moje základné právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Sťažovateľ uvádza: „S poukazom na čl. 51 ods. 1 Ústavy, podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. V tomto prípade podmienky a podrobnosti tejto ochrany upravuje zákon č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok (účinný ku dňu 31. 12. 2005). Z ustanovenia § 264 i s poukazom na základnú zásadu súdneho konania, že súd je viazaný svojím rozhodnutím len čo ho vyhlásil, možno vyvodit', že právny názor odvolacieho súdu vysloveného už raz v jednej konkrétnej veci je záväzný i pre rozhodovanie

tak súdu prvého stupňa ako i pre odvolací súd, nakoľko ide o jeho vlastné rozhodnutie, ktorým je viazaný, navyiac ak sa už stalo právoplatným. Podľa môjho názoru potom uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 2. 2006, sp. zn.: 4 To 5/2006 i s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti (bod II. tejto sťažnosti) je preto nezákonné a protiústavné.“

Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy, z ktorého vyplýva: „... aby sa spravodlivosť nevykonávala s oneskorením, ktoré by mohlo ohroziť účinnosť a dôveryhodnosť justície, najmä keď v konkrétnom prípade ide o zaistenie môjho majetku, teda som obmedzený vo svojom vlastníckom práve, ktoré je tiež jedným z Ústavou garantovaným základným právom. Obsahom tohto vlastníckeho práva je i disponovať resp. nakladať s predmetom vlastníctva. Keďže som zároveň i podnikateľ a uvedené zaistené nehnuteľnosti majú slúžiť tomuto účelu, mám za to, že i moje právo na podnikanie je týmto zaistením minimálne obmedzované.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto: „Právo na súdnu a inú právnu ochranu priznané podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006, porušené bolo.

Právo na spravodlivé súdne konanie priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 02. 2006 sp. zn.: 4 To 5/2006, porušené bolo.

Právo na súdnu a inú právnu ochranu priznané podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v trestnom konaní na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn.: 1 T 13/02, porušené bolo.

Právo na spravodlivé súdne konanie priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn.: 1 T 13/02, porušené bolo.

Prikazuje sa Najvyššiemu súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol tak, že pritom bude viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu už raz vysloveným v predmetnej trestnej veci.

Prikazuje sa Krajskému súdu v Trnave, aby rozhodol o žiadosti o zrušenie zaistenia majetku zo dňa 19. 12. 2005 tak, že tejto sa vyhovuje a zaistenie majetku J. P. sa zrušuje.

Slovenská republika je povinná zaplatiť J. P., (...), trovy konania a trovy právneho zastúpenia do troch dní od doručenia nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o namietanom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 5/2006 z 22. februára 2006 a namietanom porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 T 13/02.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd z predloženej sťažnosti a jej príloh zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 T 13/02 z 24. apríla 2003 v trestnej veci J. P. a spol. uznal za vinného medzi inými aj sťažovateľa. Tento rozsudok bol napadnutý odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 60/03 zo 4. decembra 2003 tak, že rozsudok krajského súdu bol zrušený a vrátený krajskému súdu znovu na prerokovanie a rozhodnutie, na základe čoho krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 T 13/02 z 19. decembra 2005 v trestnej veci J. P. a spol. sťažovateľa oslobodil. Tento rozsudok bol taktiež napadnutý odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 5/2006 z 22. februára 2006 tak, že rozsudok krajského súdu bol zrušený a vrátený súdu prvého stupňa znovu na prerokovanie a rozhodnutie.

Z príloh predloženej sťažnosti ďalej ústavný súd zistil, že uznesením Krajskej prokuratúry Trnava č. k. 2 Kv 12/01-450 z 19. apríla 2002 bolo rozhodnuté o zaistení nároku na náhradu škody právnej nástupkyne poškodeného voči obvinenému sťažovateľovi na majetku obvineného konkrétne špecifikovanom vo výroku tohto rozhodnutia.

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02, ku ktorému došlo tým, že „Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 12. 2005 prostredníctvom môjho obhajcu som zahlásil do Zápisnice o hlavnom pojednávaní v Záverečnej reči (písomné vyhotovenie doložené do spisu) žiadosť o zrušenie zaistenia môjho majetku, o ktorej k dnešnému dňu nebolo rozhodnuté“, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z tvrdenia sťažovateľa o tom, že súd o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia jeho majetku nerozhodol, vyplýva, že sťažovateľ má v danom prípade nepochybne právo na súdnu ochranu, ktorá predpokladá možnosť, ako aj povinnosť sťažovateľa podať sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) na postup súdu, ktorý vykazuje prietahy ohľadom rozhodnutia o sťažovateľovej žiadosti o zrušenie zaistenia jeho majetku. Uvedeným postupom môže sťažovateľ účinne brániť svoje práva dotknuté namietanými skutočnosťami uvedenými v sťažnosti.

Podobne tento zákon o súdoch aj v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“ V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, nevyplýva, že by sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupoval tak, ako mu to umožňoval zákon o súdoch, teda nepreukázal, že by si základné právo, ktorého porušenie namieta pred ústavným súdom, chránil prípadne iným spôsobom, ktoré mu za týmto účelom zákon účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ taktiež nepreukázal, že podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu z 19. decembra 2005 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02, ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa možno domôcť využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. II. ÚS 35/02,

II. ÚS 78/02). Proti rozhodnutiu krajského súdu z 19. decembra 2005 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 bolo podané odvolanie a o podanom opravnom prostriedku rozhodoval najvyšší súd, pričom táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv. Ústavný súd pripomína, že nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom. Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatiu takej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02), a z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

3. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 5/2006 z 22. februára 2006, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je potrebné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 36/04).

K tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru treba uviesť, že najvyšší súd nemohol konať o žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia jeho majetku, pretože o tejto žiadosti bol povinný rozhodnúť krajský súd ako súd prvého stupňa v zmysle svojej právomoci podľa Trestného poriadku v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, kedy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2006 z 22. februára 2006 rozhodol o odvolaní krajského prokurátora a obžalovaných, ktoré podali proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 1 T 13/02 z 19. decembra 2005 (ktorým bolo rozhodnuté v merite veci).

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 5/2006 z 22. februára 2006 nebola dotknutá podstata základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože nie je v príčinnej súvislosti s namietaním porušením označených práv sťažovateľa, a preto sťažnosť v tejto časti bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2006